

Halide Edib Adivar

Roman

İstanbul'da
Bir Yabancı

İnci Enginün'ün önsözüyle

HALİDE EDİB ADIVAR

İSTANBUL'DA
BİR YABANCI

Can Miras

İstanbul'da Bir Yabancı, Halide Edib Adıvar

© 2022, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2022, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Mustafa Çevikdoğan

Yayına hazırlayan: Erol Gökşen

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni ve dizi tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Ezgi Arslan / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-5868-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750758683

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

HALİDE EDİB ADIVAR

İSTANBUL'DA
BİR YABANCI

Yayına hazırlayan

Erol Gökşen

ROMAN

♥can

Halide Edib Adıvar'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Ateşten Gömlek, 2007

Handan, 2007

Mor Salkımlı Ev, 2007

Sinekli Bakkal, 2007

Türk'ün Ateşle İmtihani, 2007

Vurun Kahpeye, 2007

Son Eseri, 2008

Yolpalas Cinayeti, 2008

Tatarcık, 2009

*Türkiye'de Şark-Garp ve Amerikan
Tesirleri*, 2009

Âkile Hanım Sokağı, 2010

Kalp Ağrısı, 2010

Zeyno'nun Oğlu, 2010

Çaresaz, 2011

Sevda Sokağı Komedyası, 2011

Kerim Usta'nın Oğlu, 2012

Dağa Çıkan Kurt, 2014

Yeni Turan, 2014

Hindistan'a Dair, 2014

*Ateşten Gömlek (Günümüz
Türkçesiyle)*, 2014

*Vurun Kahpeye (Günümüz
Türkçesiyle)*, 2014

*Türkiye'de Şark-Garp ve Amerikan
Tesirleri II*, 2015

Döner Ayna, 2015

Sonsuz Panayır, 2016

Halka Doğru, 2017

Kenan Çobanları - Maske ve Ruh,
2018

Heyula, 2019

Seviye Talip, 2020

Harap Mabetler, 2020

Mevut Hüküm, 2021

HALİDE EDİB ADIVAR, 1882'de İstanbul'da doğdu. Üsküdar Amerikan Kız Koleji'nde okudu. 1908'de yazmaya başladığı kadın hakları hakkındaki yazılarından dolayı kimi kesimlerin düşmanlığını kazandı. 31 Mart Ayaklanması sırasında Mısır'a kaçmak zorunda kaldı. 1909'dan sonra öğretmenlik, müfettişlik yaptı. Balkan Savaşı yıllarında hastanelerde çalıştı. 1919'da Sultanahmet Meydanı'nda, İzmir'in işgalini protesto mitinginde tarihî bir konuşma yaptı. 1920'de Anadolu'ya geçerek Kurtuluş Savaşı'na katıldı. Onbaşı ve üstçavuş rütbeleri aldı. Savaşı izleyen yıllarda Cumhuriyet Halk Fırkası'yla fikir ayrılıklarına düştü. Bunun sonucunda 1917'de evlendiği ikinci eşi Adnan Adıvar'la birlikte Türkiye'den ayrıldı. İlerleyen yıllarda konferanslar vermek üzere ABD'ye gitti, Mahatma Gandhi tarafından Hindistan'a çağrıldı. 1939'da İstanbul'a dönen Halide Edib, 1940'ta İstanbul Üniversitesi'nde İngiliz Filolojisi Kürsüsü başkanı oldu, 1950'de Demokrat Parti listesinden bağımsız milletvekili seçildi. 1954'te istifa ederek evine çekildi. 1964'te öldü.

Önsöz:

İstanbul'da Bir Yabancı Hakkında

İnci Enginün

Halide Edib'in *İstanbul'da Bir Yabancı* adlı eserini baskıya hazırladığını Erol Gökşen'den duyduğumda, bu ad bende hiçbir çağrışım yapmadı desem yeri. Daha doğrusu Ahmet Haşim'in İstanbul'a gelen bir ecnebiyle konuşmasının kendisinde uyardığı çağrışımları sıralayarak aralarındaki farkı belirttiği bir yazısını hatırladım ("İstanbul Hakkında Bir Ecnebiyle Muhavere", 1921). Halbuki bu ad, benim bulamadığımı doçentlik tezimde açıkladığım Halide Edib'in iki tefrikasından biriydi. *Çingene Kızı*'nı da genç araştırmacılarımızın çalışmaları sayesinde görmüş ve hakkında bir yazı da yazmıştım, şimdi sıra *İstanbul'da Bir Yabancı*'da. *Çingene Kızı* yazarın ilk kalem tecrübelerinden. İlk kalem tecrübesi olduğuna inanılmayacak kadar da iyi bir başlangıç ama nedense yirminci tefrikasını bile görmeden kesilmiş, yarım kalmış bir roman başlangıcı. *İstanbul'da Bir Yabancı* tamamlanmış ama kısacık. Roman denmeli mi? Yazarın son yıllarında yazdığı *Kerim Usta'nın Oğlu*'ndan (1958) başlayarak ve gittikçe kısalarak devam eden son denemeleri olan *Sevda Sokakı Komedyası* (1959), *Çaresaz* (1961), *Hayat Parçaları* (1963) gibi kısa, dağınık ve önceki romanlarının gücünde olmayan kalem denemelerinden. *İstanbul'da Bir Yabancı*, 1960'ta *Büyük Gazete* adlı bir dergide çıkmış. Bu dergiyi ben araştırmalarım sırasında görmemişim. Genç meslektaşlarımızın bunları bulup ortaya çıkarmalarını saygıyla karşılıyorum. Çok ve çeşitli dergilerde yazmış olan yazarların bütün eserlerinin tamamlanması

gerçekten güçtür. Hele bizim kütüphanelerde çalıştığımız günlerin şartlarında.

Halide Edib'in son eserleri onun artık tükenmiş bir yazar olduğunu gösterse de yazmak arzusundan hiç kopmamış olduğunun da şahitleri. Hastanedeki son günlerinde bile *Azap Kapısı* adlı bir roman yazarak çektiklerini anlatmak istediğini Tezer Taşkiran'a söylemiştir.

Bir yazarın elbette bütün eserlerinin hepsinin iyi kötü, birlikte yayımlanması önemlidir. Bu bakımdan *İstanbul'da Bir Yabancı*'nın da çıkmasından memnunum. Ancak bu kitap Halide Edib'in yazarlık macerasına ve şöhretine ne ekleyecektir sorusuna gelince, en parlak zihinlerin ve kalemlerin bile zamanın törpülemesine dayanamadığını göstermekten ileri gitmediğini söylemek zorundayım.

İstanbul'da Bir Yabancı'yı *Büyük Gazete* adlı dergi takdim ederken "sosyal bünyemizdeki değişimler" in Batılılaşmanın bir aile içindeki "tahlil" i olarak sunmuş. Hikâyede tespitler varsa da tahlil hiç yok. Hatta Halide Edib'in eserlerindeki o canlı insanların hiçbiri yok. Bütün kahramanlar içleri boşalmış kuklalar gibi. Eserin kahramanı kendi hikâyesinin adını, "şahsına mahsus o zarif fakat müstehzi tebessümü" yle koyar: "İstanbul'da Bir Yabancı." Sonra da onun belki de "Dünyada Bir Yabancı" olmasını "daha uygun" bulur. Bu şahıs İstanbul'da Fatih devrinden beri "yerleşmiş", "eski İstanbullu" bir ailedendir. Kendisini çevresindeki değişmelerle başlayan yabancılaşma halinde bulur.

"Kibarzadeler" diye tanınan ailede birçok devlet adamı, bilimadamı çıkmıştır. Sadece bir ferdi, Sadullah Bey'i "ruhunun gerçek eşi" saydıran biri vardır ki hiç tanınmamıştır. Bu zat "Sadullah Bey'e benzeyen zarif bir alaycı esprisi" yle tarihi incelemiş ve bir kitap yazmışsa da bastırmamıştır. Kitaba "Âşık Enderuni" adını vererek kendi kimliğini de silmiş olan zatın "bu emsalsiz eser" ini bulan Sadullah Bey, onu defalarca okumuştur. Kimi yeri manzum olan kısımlarında usta saz şairlerinden ilham almış olan bu uzak atasının kullandığı adı Sadullah Bey de ortak hayat görüşlerini paylaştıkları için benimsemiş ve soyadı kanunu çıktığında Enderunlu adını seçmiştir. Sadullah Bey aydın ve eskiyi hem bilen hem de çevresiyle paylaştığı anlaşılabilir bir adam olarak Halide Edib'in daha önceki eserlerinde de yer alır, hatta *Sonsuz Panayır*'ın, kendisini *Sinekli Bakkal*'ın Vehbi

Dede'sine bağlayan Ali Bey'ini andırır. Bu benzerlik başka kişilerinde de az çok görülür.

Sadullah Bey kendisini İstanbullu olarak nitelese de Londra'da eğitim almış, ikinci eşiyle orada evlenmiştir. Bir Arnavut zengininin kızı olan, Merzuka adlı bu kadına âşıktır, aile içindeki farklı milletlerden oluşan ve yazarın "insan kokteyli" diye nitelendiği yapı sadece ailelerin değil, İstanbul'un da özelliğidir. İki arasında kim İstanbulludur kim değildir konusunu tartışırken Halide Edib *Sinekli Bakkal*, özellikle *Tatarcık*'taki görünüşünü bir kere daha tekrarlar:

"İstanbul'a asırlardan beri gelen değil, orada iki nesli yaşamış olanlar da İstanbulludurlar. Gerçi İstanbul, Roma'nın ve Bizans'ın daha sonraları da Osmanlı İmparatorluğu'nun asırlar boyunca şehriydi. Fakat İstanbul hiçbir ırka bağlı olmayan, şahsı kendisine mahsus bir ülkedir. Oraya gelip de İstanbullaşmamış hiçbir fert, hatta hiçbir millet yoktur." Görünüşleri farklı olsa da "tavırları, edaları, şahsiyetleri İstanbulludur. İstanbul bir insan kokteylidir." Bir şehrin, bir milletin içine aldığı yabancıları kendine benzeterek onlara özel bir şahsiyet kazandırdığı görünüşünü Halide Edib hem romanlarında hem de fikir eserlerinde savunmuştur. Osmanlı Devleti vatandaşlarının oluşturduğu toplumun benzerini, Amerika'da ve Hindistan'da da bulur.

Ancak Sadullah, İstanbul'a Anadolu'dan gelenlerin tavır ve şiveleriyle bu kokteyle katılamadıklarını karısının hatırlaması üzerine, kendisine "İstanbul'da Bir Yabancı" sıfatını vermiştir. Bu İstanbul'da yaşayanları ve yaşayış tarzını bütünüyle değiştiren yeni bir dalgadır.

Halide Edib'in bu meseleyi çok canlı bir sanat türü olan seyirlik oyunlarındaki dil taklitlerine dayandırarak ele aldığı eser *Tatarcık*'tır. Ancak büyük şehre göçün yoğunluğu arttıkça, İstanbul kendisine has olan özellikleri yeni gelenlere aşılacak yerine, kendisi onlara uymaya başlamıştır. Bunu da son eserlerinden *Hayat Parçaları*'nda, *İstanbul'da Bir Yabancı*'da tekrarlamıştır ancak burada bir farklılaşmadan söz eder: "Kadınlarımızın bir kısmında ne kadar İstanbullu olmaktan usanmış bir hal vardı! Fakat son müstevliler ister Amerikalı ister Anadolu lu olsunlar, galiba İstanbul'un markasını alıyorlardı."

Sadullah'ın etrafında uyandırdığı ilgi dolayısıyla üniversite gençliği, kendi çocuklarının yetişmesi, üvey annenin çocuk-

larla ve Sadullah'ın arkadaşlarıyla ilişkisi, Londra'daki hayatı ve düşünceleri, bunların hiçbiri ayrıntılarıyla işlenmemiştir. Bu garip İstanbullu öldükten sonra dağılan ailesinde "tek kızı da İstanbul'da ve dünyada genç bir yabancı olarak yaşamakta devam" etmiştir.

Hikâyenin bu son cümlesi okuyucuyu hikâyenin adı üzerinde yeniden düşündürür. Acaba "İstanbul'a Yabancılaştırılan İstanbullu" mu olmalıydı? İstanbul'un değişmesi, ailelere giren yeni insanlar, yeni yaşama şekilleri, eski terbiyenin etkisinde kalanları yalnızlaştırmaktadır. Aslında Halide Edib belki kendi hayatında da bu değişiklikleri tattığı için asıl kendi duygularını yazmak istemişti. Fakat artık yazma gücünün kalmadığı besbellidir. Eskiden beri önceki eserlerinde kısaca temas ettiği bir konuyu işlemek istemiş fakat bunu hayal ettiği gibi ne sosyal ne de ruhi zemine yerleştirebilmiştir. Öyle ki hikâyeyi okurken okuyucu hiçbir olay kişisiyle bir yakınlık kuramaz, onların maceralarını basit bir haber okur veya dinler gibi okuyup geçer. Eserdeki bazı cümlelerin yol açtığı çağrışımlara gelince, bunlar belki de yazarın önceki eserlerinde de onun sık andığı kişinin çevresine yabancılaşması anafikri etrafında incelenmeye değer olduğunu hatırlatır.

Eserin büyük bir değeri olmasa da ömrü boyunca yazmış bu büyük yazarın geniş tecrübelerinden süzülen anlatma ihtiyacını son ânına kadar devam ettirebilmesi önemlidir. En azından bazı okuyucularını uyarıcı niteliği, ilk ve son eserler arasındaki devamlılık ve değişimleri düşündürüp incelemesi açısından da bu eserin yazarın bütün eserleri arasında yayımlanmasını önemli buluyorum. Bunu gerçekleştirenlere de teşekkür borcumuz vardır.

Sunuş:

Halide Edib'in Tefrika Olarak Kalan Bir Romanı: *İstanbul'da Bir Yabancı*

Erol Gökşen

Edebiyat araştırmacılarının arşiv çalışmaları sırasında şair ve yazarlara ait gazete, dergi sayfalarında unutulmuş bir yazı, bir şiir, bir hikâye veya roman tefrikasını keşfettikleri an yaşadıkları sevinci anlatmak için kelimeler yeterli gelmez sanıyorum. Bunu, Halide Edib'in *İstanbul'da Bir Yabancı* adlı romanıyla yaşadığımı söylemeliyim. *İstanbul'da Bir Yabancı*'yı gazete sayfalarında gördüğümde yeni bir roman keşfetmiş olma ihtimalinin heyecanıyla Prof. Dr. İnci Enginün'ün *Halide Edib Adıvar'ın Eserlerinde Doğu ve Batı Meselesi* çalışmasına bakma gereği duymuştum. Enginün, Halide Edib'in eserlerinden bahsederken *Çingene Kızı* ve *İstanbul'da Bir Yabancı*'nin adlarına kaynaklarda rastladığını ancak kitapları bulamadığını söylemekteydi. *Çingene Kızı* geçtiğimiz yıllarda ortaya çıkarılmıştı, şimdiyse *İstanbul'da Bir Yabancı* okuruyla buluşmayı beklemekte.

İstanbul'da Bir Yabancı, 10 Mart-26 Mayıs 1960 tarihleri arasında 12 tefrika olarak *Büyük Gazete* adlı haftalık süreli yayında çıkar. *Büyük Gazete* dönemi içerisinde yenilikçi ve kapsamlı bir dergidir. "Tanıtım sayısı" ile okura merhaba diyen dergi, bu sayıyla gelecek sayılardaki içeriğinin bilgisini vermekte ve bu tutumuyla basın tarihimizde örneğine az rastlanan bir uygulamaya imza atmaktadır. Orhan Kemal, Yaşar Kemal, Aziz Nesin, Melih Cevdet Anday, İlhan Berk, Halikarnas Balıkcısı, Kerime Nadir gibi edebiyatımızın önde gelen isimlerine kapılarını açmış bir dergi olan *Büyük Gazete*, "tanıtım sa-

yısı”nda Halide Edib’le bir röportaj yaparak onunla edebiyat serüveni ve Milli Mücadele hatıraları hakkında konuşurken Halide Edib’in dergiye yeni bir romanını verdiğini de ilan eder. Bu bağlamda sonraki sayıda *İstanbul’da Bir Yabancı* şu ifadelerle tanıtılır:

Halide Edib Adivar’ın gazetemiz için hususi surette hazırladığı *İstanbul’da Bir Yabancı* adındaki romanı, sosyal bün-yemizdeki değişimlerin, dünden bugüne varan bir İstanbullu ailenin hayat hikâyesidir. *İstanbul’da Bir Yabancı*’da bu aileyi bütün yapısı içinde tanıyacak, Garplılışmanın sadece şekil olarak hayatımıza yerleşmesinin doğurduğu çeşitli meselelerin vukufu tahlil edildiğini göreceksiniz.

Romanın tanıtım cümlelerinden hareketle denilebilir ki Halide Edib’in söz konusu romanı, yazarın daha önceki romanlarında da konu edindiği Türk insanının Batılılaşma mücadelesinden bir kesit sunmaktadır. Ancak ömrünün son yıllarındaki edebî faaliyetleri dikkate alındığında üretken bir yazar portresi çizen Halide Edib’in bu romanı, aynı yıllardaki diğer romanlarında olduğu gibi kısa, kurgu ve teknik olarak zayıf ve derinliği az bir romandır. Bunun yerine daha az sayıda roman yazarak gençlik dönemindeki gibi tahlil yönü kuvvetli, anlatmak istediği meselenin nirengi noktalarına derinlikli bir açıdan yaklaşan romanlar kaleme alabilseydi son yıllarındaki yazarlığı üzerindeki görüşler daha farklı olacaktı. Nitekim eldeki romanlar ışığında yaşla birlikte Halide Edib’in yazarlık kariyerinde belirli bir dönüş olduğu bir gerçektir.

Son olarak bu çalışmaya önemli katkılarından dolayı sevgili eşim Bahanur Garan Gökşen’e, kitabın hazırlanma sürecinin başından itibaren yardımını esirgemeyen değerli editörüm Mustafa Çevikdoğan’a ve Halide Edib’e dair sorularımı yanıtladığı gibi kitaba bir de önsöz yazma nezaketini gösteren saygıdeğer hocam İnci Enginün’e çok teşekkür ederim.

İSTANBUL'DA
BİR YABANCI

I

YENİ BİR ESER PEŞİNDE

İçinden “İstanbul’da Bir Yabancı” diye birkaç defa tekrar ettikten sonra, şahsına mahsus o zarif fakat müstehzi tebessümüyle neden bu sıfatı kendisine yakıştırdığının sebebini bulmaya çalıştı. Eğer “Dünyada Bir Yabancı” deseydi belki bu daha uygun olurdu. Fakat o şimdilik yazacağı eserin “İstanbul’da Bir Yabancı” olmasını tabii buluyordu.

Bu isim onun şuurunun altında hayli zamandan beri bir his halinde dolaşıyordu. Belki bu sadece muhitindeki değişiklikten ileri gelmiyordu. Herhalde bunu Amerikalıların “Cennette Bir Yabancı” adlı bugünkü radyonun tekrar ettiği bir melodiden almamıştı. Kendini olduğu yerde yadırgayacak bir ruh halinin herhalde çoktan gelmiş geçmiş olması gerekirdi. Sadullah Enderunlu belki Fatih devrinden beri İstanbul’da yer almış ve tanınmış bir eski İstanbullu ailenin evladıydı.

Eski İstanbullu

Eskiden Sadullah’ın ailesi “Kibarzadeler” diye tanınırdı. Bu ailenin her nesli Türkiye’ye mevki sahibi bir

adam vermişti. Aralarında bir hayli nazır, müsteşar, sefir, ilimadamı, daha sonraları da Darülfünun hocaları vardı. Bunların arasında bir tanesi de mevki sahibi olmamış, ismi tanınmamış, şiir ve fikir mümessili vardı ki, o, Sadullah Bey'in üzerinde en derin tesiri yapmış, Sadullah Bey de onu ruhunun gerçek eşi telakki etmişti.

Bu adamcağız padişahların en acayıpleriyle muhitle-ri ve kulları ile münasebetlerini (Sadullah Bey'e benze-yen) zarif bir alaycı esprisiyle incelemiş, aynı zamanda Tanzimat devrinin orijinal bir portresini yaratmıştı. Fakat bu emsalsiz eser basılmamış, elyazısıyla aile kütüphanesinin bir köşesinde sıkışmış kalmıştı. Bu kitabı Sadullah Bey keşfetmiş, tekrar tekrar okumuş, bilhassa uykusu kaçtığı akşamlar bu eser ona kendisini unutturmuştu.

Adamcağız kitaba "Âşık Enderuni" adını vermişti. Belki kendisi bir nazır, belki bir sefir, belki de mevkiisi olmayan bir fertten ibaretti. Fakat herhalde kitabı ele geçerse kimin yazmış olduğunun bilinmesini istememişti. Belki de "Âşık" ismini alması manzum yerlerinde eski saz şairlerinin en ustalarından ilham almış olmasından ileri geliyordu. Soyadı Kanunu zamanında çıkmış olmasına

rağmen Sadullah Bey bu adamı kendi hayat görüşüne sahip bulduğu için o da “Enderunlu” ismini istemişti. Fakat aynı zamanda bir de “İstanbullu” adını almayı düşünüyor ise de her halde Kibarzadelikten kurtulmak istiyordu. İşte bu sebepten “Enderuni” de pek eski Türkçe olduğundan Sadullah Bey, “Enderunlu” da karar kılmıştı.

“İstanbullu” adını almayı düşündüğü zaman karısının nasıl şiddetle itiraz ettiğini de hiç unutmuyordu. Sadullah iki defa evlenmişti. Birinci karısı iki çocuk doğurduktan sonra ölmüştü.

İnsan Kokteyli

İkinci karısı Rumeli asilzadelerinden çok güzel ve akıllı bir kadın olduğu için Sadullah Bey’i tamamen kendine meclup etmişti. Onunla bu soyadı meselesinde ne kadar münakaşa ettiğini kelimesi kelimesine hatırlıyordu.

Kadın demişti ki:

“A, Sadullah ailenin kurucusunun nerden geldiğini ne biliyorsun? Belki bambaşka, yabancı bir şehirden, hatta yabancı bir milletten gelmiş olabilir.”

“Olabilir, Merzukacığım. Fakat İstanbul’a asırlardan beri gelen değil, orada iki nesli yaşamış olanlar da İstanbulludurlar. Gerçi İstanbul, Roma’nın ve Bizans’ın daha sonraları da Osmanlı İmparatorluğu’nun asırlar boyunca şehriydi. Fakat İstanbul hiçbir ırka bağlı olmayan, şahsı kendisine mahsus bir ülkedir. Oraya gelip de İstanbullaşmamış hiçbir fert, hatta hiçbir millet yoktur. Bilirsin ya! Venedik’ten, Cineve’den¹ ve daha bilmem Garp’ın

1. Ceneviz, Cenova. (Y.N.)

Sadullah Bey de kendi hayatını baştan başa gözden geçirmek için geri çekildi, dam bahçesinin arka tarafından Boğaz'a hâkim olan yere gitti. Kararan suların üstünde ışıkları yanan vapurlara, kayıklara, birbirinden başka tarafa giden gemilere ve takalara gözlerini dikti. Evet, Boğaziçi suları dahi İstanbul'un toprakları gibi birbirine yabancı, aralarında asırlar farkı olan deniz vasıtalarının geçit yeri olmuştu.

Halide Edib Adıvar'ın 1960'ta, **Büyük Gazete**'de 12 sayı tefrika ettiği kısa roman denemesi **İstanbul'da Bir Yabancı**, ilk defa kitaplaşıyor. Erol Gökşen'in emeği ve İnci Enginün'ün önsözüyle zenginleşen bu metin, yazarın daha önceki romanlarında da sık sık ele aldığı "İstanbullu olma" meselesine odaklanıyor. Halide Edib romancılığının son dönemini görmek isteyenler için önemli bir çalışma.

Kaleme aldığı her metinle yeniden tartışılan Halide Edib'in bütün eserleri, gözden geçirilmiş baskılarıyla Can Yayınları'nda.

#edebiyatımızınmirası #istanbul #anadolu #londra #şehiriolmak

 can

 canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-5868-3

9 789750 758683